

nemlig for at bevise, at det var i 1890 paa Foranledning af denne bestemte Sag, at Ministeriet gav den Fortolkning, at alle tre indstillede skulle være „skikkede og værdige“. Det var kun det bestemte Punkt, jeg vilde fremdrage, og derfor fremdrog jeg denne Sag, som gav Anledning til den Fortolkning, som vi nu leve under. For øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa, at der vilde komme lidt mere Klarhed ind i denne Diskussion, dersom man brugte Udtrykkene lidt mere klart, end de ere blevne brugte baade af den højtærede Minister — undskyld! — og af det ærede Medlem for Ringsted. Der er nemlig Forskel paa „kvalificeret“ til et Embede og „skikket og værdig“. Efter den almindelige Brug af Ordet „kvalificeret“ betyder det „en, som har de Betingelser, som efter Loven kunne forlanges“, og den Sprogbrug benyttes ogsaa Ministeriet i sine forskellige Afgørelser; den kvalificerede er den, som har Eksamen, den og den Karakter osv., og der mener jeg selvfølgelig og er vistnok enig med den højtærede Minister om, at de naturligvis alle tre skulle være kvalificerede. Men den højtærede Minister sagde, at han var i Tvivl om, hvorvidt det var nok, at den ene var „kvalificeret“. Nej, de skulle alle tre være „kvalificerede.“ Men naar vi komme til det næste, Skønnet om, hvorvidt de ere skikkede og værdige, er det, at Loven holder paa, at kun den ene af dem behøver at være skikket og værdig, hvorimod Fortolkningen siger, at de alle skulle være skikkede og værdige. Amtmanden over Svendborg Amt holdt i 1859 paa, at naar blot den ene er skikket og værdig, skulle vi tage ham, men de andre behøve blot at være kvalificerede, have Betingelserne efter Loven. Men Ministerens Udtalelse glæder mig for øvrigt, thi jeg kan saa oversætte den saaledes, at han er stærkt i Tvivl om, hvorvidt de alle skulle være efter Kaldsmyndighedens Skøn skikkede og værdige; kvalificerede skulle de naturligvis alle tre være.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg maa sige til det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), at jeg ikke vil saadan indrømme, at jeg har været uheldig med Besættelsen af Hørsted-Embedet. Der har fundet Uheld Sted, men jeg for mit Vedkommende kan ikke indrømme, at jeg har baaret mig uheldig ad, og naar han udtalte, at han haabede, at jeg vilde gøre det om igen, er jeg nødt til at svare, at, efter at Manden har faaet sin Udnævnelse, kan jeg virkelig

ikke afskedige ham uden nogen Grund. Jeg vil snarere sige, at det, der var Anledning til at haabe, var det, at det maatte vise sig, at Befolkningen blev tilfreds med ham; det er det Haab, jeg nærmest vilde nære. — Naar det ærede Medlem derefter talte om Skrivelsen og spurgte mig, om det da er min Mening, at den kaldsberettigede skal være berettiget til at tage samtlige Ansøgninger for sig, undersøge, hvem der er de mest værdige og derpaa kassere Indstillingen, naar han ikke finder, det er de mest værdige, der ere indstillede, skal jeg med Fornøjelse svare ham et bestemt Nej, det har den kaldsberettigede ikke Ret til. Den kaldsberettigede har, naar de tre, der ere indstillede, alle ere kvalificerede — for at bruge det Udtryk, som vi nylig hørte — og alle skikkede og værdige, ubetinget den Pligt at tage en af de tre. Det ærede Medlem udtalte fremdeles, at jeg var i Tvivl om, at jeg havde udtalt, at det var tvivlsomt, hvorvidt de alle tre skulde være værdige, men det sagde jeg ikke. Jeg sagde ikke, at jeg nærede denne Tvivl, men jeg sagde, at det var en bekendt Sag, at Jurister, og deriblandt adskillige af vore dygtigste Jurister, havde udtalt, at denne Fortolkning var den rigtige, men jeg vidste, at det fra andre Sider, blandt andet fra dette Tings Side, blev bestridt, og jeg kunde altsaa sige, at det var et Tvivlsspørgsmaal, hvorvidt man skulde anerkende denne Fortolkning for rigtig. Jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg rigtignok er mest tilbøjelig til at tro, at denne Fortolkning er rigtig. Men jeg skal tilføje, at jeg, hvor jeg har haft at gøre med Besættelsen af Embeder i al Almindelighed, hvor der ikke har foreligget saadanne særlige Tilfælde, som der her er Tale om, altid har ment mig forpligtet til og personlig har anset det for rigtigst, hvor alle tre vare kvalificerede og en imellem dem skikket og værdig, da at tage denne. Det er — tror jeg — den Praksis, de allerfeste følge, og derfor tror jeg ogsaa aldeles bestemt, at det i Forhold til de mange Besættelser, der have været, er saare faa Tilfælde, hvor der har været Strid, og at det vil blive paa samme Maade fremdeles. Den ærede Taler spurgte fremdeles, om Provsten da maa udskyde, hvem han vil, og sagde, at jeg var i Strid med mig selv, naar jeg paa den ene Side havde givet Provsten Lov til at udskyde og dog sagde, at han ikke havde Ret til at udskyde, hvem han vilde. Der er ingen Modsigelse paa dette Punkt. Provsten har ikke Lov til at udskyde,